

Sygn. akt III CSK 225/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko T. sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 4 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 241/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
przyznaje radcy prawnemu J. K. (Kancelaria Prawna w K.) od
Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset zł) z należnym podatkiem od towarów i
usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej
powodowi z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie - w sprawie o zapłatę - oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 25 września 2012 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że jest oczywiście uzasadniona, gdyż w sprawie zostało wydane „oczywiście nieprawidłowe orzeczenie, którego obowiązywanie narusza istniejący porządek prawny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyną kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powoływaną przez skarżącego, jest „oczywista zasadność” skargi, w rozumieniu przyjętym w orzecnictwie Sądu Najwyższego (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarżący nie wykazał tej „oczywistości”, a nawet - podejmując obszerny wywód prawny zawarty na kilkunastu stronach - dał sygnał, że jego zarzuty nie są oczywiście zasadne, skoro wymagają aż tak obszernej argumentacji (por. postanowienie z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83)

Ustalenia Sądu *meriti* są prawidłowe, a przedstawione wnioski prawne wszechstronne. Skarżący polemizuje z nimi, ale nie oznacza to oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).